

Kométka

Bola raz jedna malá kométka, ktorá lietala po celom vesmíre. Každým dňom bola ale smutnejšia a smutnejšia. Prečo bola taká smutná? Pretože sa cítila nepotrebná, nemala čo robiť alebo komu pomáhať, pretože iba lietala a lietala bez cieľa stále dookola.

Jedného dňa si povedala, že si musí pohľadať nejakú prácu. Celá sa od nádeje rozjasnila. O chvíľu letela okolo čiernej diery. Volala smerom k nej, ale nikto jej neodpovedal. Navyše odtiaľ sálala strašná zima, až sa bála, že zamrzne. Rýchlo letela ďalej.

Preletela okolo mŕtvej hviezdy, kde bolo také veľké smutno, že aj ona začala plakať a veru tam by nechcela pracovať. Letela okolo mnohých ďalších súhvezdí a všade sa pýtala, či netreba niekomu pomôcť. Nemala šťastie, nikto ju nepotreboval.

Počas ďalšej predlhej cesty si spievala, potom rozmýšľala a zase len lietala. Smutná doletela veľmi hlboko do vesmíru, až uzrela našu mliečnu dráhu.

„Fíha, v tejto galaxii som ešte nebola!“ A hneď sa jej tu zapáčilo. Obdivovala planéty, mesiace, hviezdy aj slnko. Už začala byť opäť veľmi smutná, lebo sa bála, že ani tu ju nikto nepotrebuje. Vtom priletela k našej poslednej planéte k Neptúnu. Ten sa jej hneď milo prihovril:

„Ahoj, krásna kométka! Ja ťa zamestnám. Potreboval by som doručiť list môjmu priateľovi, Saturnu, a ty si taká rýchla a vieš sa žiarivo pohybovať.“

Kométka sa ešte viac rozžiarila a povedala: „Ja budem rada, keď budem môcť byť užitočná.“

A tak letela k Saturnu celá vysmiata. Všetci sa na ňu s obdivom pozerali a rozmýšľali, komu to len nesie pekný list. Rozrečnila sa celá mliečna dráha a hneď všetci rozmýšľali, že komu by aj oni list poslali.

Doletela k Saturnu. Saturn sa čudoval, čo mu to kométka priniesla a nedočkavo číta tajomný list.

„Milý Saturn, ako sa máš? Koľkože to máš rokov? Si stále pekný a farebný? Chcem sa s tebou porovnať.“ Podpísaný - Neptún.

Saturn ihneď začal písať.

„Milý Neptún, mám sa dobre. Roky mi už hádam ani nikto nespočíta. Zato moje farby sú biela, hnedá, oranžová, žltá a dokonca i zlatá.“

Kométka veľkou rýchlosťou odovzdala list Neptúnu, ktorý sa veľmi tešil na odpoveď. Keď ju videlo Slnko, hneď si ju zavolalo k sebe.

„Kométka, poď ku mne, aj ja mám prosbu. Keď už nosíš listy, odovzdaj, prosím, každej planéte aj tieto moje.“

Kométka teraz radostne lietala s naplneným cieľom. Jasne žiarila, keď donášala planétam listy od Slnka.

Čítajú otázku: „Koľko máte mesiacov?“

A planéty pohotovo odpisujú:

„Ja, Merkúr, nemám žiadny mesiac.“

„Ja, Venuša, tiež nemám žiadny mesiac.“

„Ja, Zem mám jeden mesiac.“

„Ja, Mars mám dva mesiace.“

„Ja, Jupiter mám sedemdesiatdeväť mesiacov.“

„Ja, Saturn, mám osemdesiatdva mesiacov.“

„Ja, Urán mám dvadsaťsedem mesiacov.“

„Ja, Neptún, mám trinásť mesiacov.“

Kométka všetky listy odovzdala Slnku. Slnko bolo veľmi šťastné a kométká tiež, že môže robiť dôležitú prácu poštára.

Takže, keď náhodou v noci uvidíme na oblohe kométu s krásnym rozžiareným veľkým chvostom, budeme vedieť, že je to vlastne naša jedinečná, malá, šikovná poštárka Kométká.

Autor: Simona Katreniaková

Kategória: I.

Vek: 10 rokov

Škola: Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec